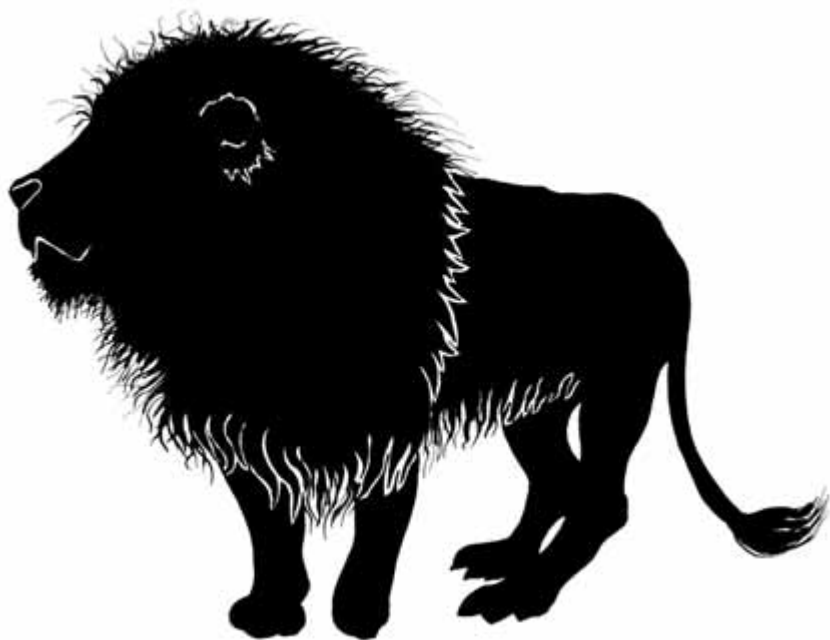

Statočný Wrolf

1.

Nasledujúce ráno sa Maruška zobudila tak zavčasu, že za oknami jej izbičky bolo ešte šero. Chvíľu len ležala a počúvala slabé zvuky zvonku – šelest lístia, štebotanie vtáčikov, bľačanie jahniat z parku a volanie čajky, preletujúcej ponad strechou. Medzi týmito zvukmi boli vpletené tóny zvláštnej

dojímavej melódie, akoby samo jej srdce bolo klaviatúrou, ktorá hudbu rozhýbala. Potom sa jej pri nohách pretiahol Nobles, prebudil sa a frkol. Ten pozemský zvuk (Nobles frkal veľmi pozemsky) jej okamžite pripomenul, čo sa chystá dnes ráno podniknúť – zistiť, ako vyzerá kuchyňa, a pokúsiť sa zahliadnuť tajomného kocúra Zachariáša. V okamihu odhodila prikrývku a vyskočila z postele.

Na osobu, ktorá sa starala o jej pohodlie, sa však neprebudila dostatočne skoro. I teraz v krbe plápolal oheň a čakala na ňu horúca voda. Jazdecký oblek a doplnky mala pripravené. Maruška sa umyla a obliekla tak rýchlo, že keď sa s Noblesom vydali k schodisku, slnko ešte ani nevychádzalo. V salóniku však už boli rozťahnuté závesy a v sále horel oheň. Pred ním ležal Wrolf a žmurkal do plamienkov. Keď uvidel Marušku, vstal a len sa na ňu díval. Zlatohnedé oči sa mu v šere priateľsky leskli a na privítanie mávol chvostom. Maruška mala dojem, že na ňu čakal. Čakal, aby ju vypevradil von.

„O chvíľočku, Wrolf,“ slúbila. „Len chcem nazrieť do kuchyne.“

Wrolf prestal mávať chvostom a priateľský lesk v oku vystriedal desivý výraz opovržlivého hnevu... Skoro akoby ju chcel zožrať... Maruška okolo neho vyľakane prebehla a položila ruku na kľučku dverí do kuchyne. Teraz nešlo len o to pozrieť sa dovnútra, hlavne sa chcela vzdialiť od Wrolfa.

Ale napriek tomu, že sa ho zľakla, sa pri dverách zastavila, pretože jej myslou prebehlo niečo, čo jej včera povedal starý pastor: „A prehnanú ženskú zvedavosť tiež nemožno velebiť. Znič ju hneď v zárodku, pokým je ešte čas.“

Páni zjavne nemajú radi, keď sú ženy zvedavé – aj keď je ťažké predstaviť si, ako sa má človek niečo dozvedieť, ak zvedavý nebude. Náhle si spomenula, že sir Benjamin jej včera kuchyňu neukázal. Možno zatiaľ nechcel, aby ju videla. Zdalo sa jej, že také opomenutie je niečo ako nápis „SUKROMNÉ“ na dverách. Možno by mohla chvíľu počkať. S trpkým sklamaním odtiahla ruku z kľučky, nabrala odvalu a otočila sa čelom k rozzúrenému Wrolfovi. . . On sa ale už nehneval. . . Opäť mával chvostom a oči mu žiarili priateľstvom. Maruška sa k nemu rozběhla, pohľadila ho po veľkej hlave a v duchu sa hanbila za to, ako si myslela, že by ju chcel zožrať. Jemu by pochopiteľne nič také ani nenapadlo! Azda ju predvčerom neprijal do rodiny? Len jej pripomínal, ako sa má správať slušný Merryweather.

„Pôjdem so Snežienkou na prieskum, Wrolf,“ oznámila mu. „Pod' so mnou, budeš na mňa dávať pozor.“

Wrolf okamžite zamieril k predným dverám, nosom zdvihol závoru, labkou otvoril dvere a pred Maruškou a Noblesom sa vydal zo schodov a po chodníku k stajniam.

Keď vošli do stajne, Snežienka, resp. Pozemské šťastie, bola hore a čakala vo svojom boxe. Veselo zaerdžala a zostala pokojne stáť, než ju Maruška pomaly a neobratne, pretože to vlastne robila prvýkrát, osedlala a nasadila jej uzdu. Potom sama vyšla zo stajne a zastavila sa pri stupienku na nasadenie pred schodiskom pod zadnými dverami a nechala Marušku naskočiť. Malá kavalkáda*, Maruška na Snežienke s Wrolfom po jednom boku a s Noblesom po druhom, vyklusala z dvora cez záhradu do parku. Brána nebola zamknutá. Sir Benjamin Maruške povedal, že sa nikdy nezamyká. Bol rád, že k nemu dedičania môžu vstúpiť v každú dennú a nočnú hodinu, ak sa dostanú do ťažkostí.

Keď sa Maruška dostala do parku, presne vedela, čo ďalej. Bez váhania zamierila na východ. Až k Merryweatherskej zátoke nesmela, ale rozhodla sa preskúmať park tým smerom... A možno v diaľke more aspoň zahliadne.

Krásne dopoludnie zdvihlo náladu každému. Žltohnedá tráva sa ešte ligotala inovaťou a vrždala kobylke pod ľahkými nôžkami. Púčiky na stromoch sa nalievali a zachytávali svetlo vychádzajúceho slnka. Na pozadí zlatého neba žiarili červeno ako rubíny. Vzduch mal silu ako víno, teplý, a predsa v ňom bol stále cítiť mráz.

Maruška dnes nemala problém udržať sa v sedle. Ani čo by jazdila celý život, opraty a bičik zvládala prirodzene a občas i zdvihla ruku, keď hrozilo, že jej spadne klobúčik s perom. V tejto časti parku nerástlo mnoho stromov, a čím ďalej Maruška išla, tým menej ich bolo. Buky, duby a kríky zlatého útesovca ustupovali osamoteným skupinkám vetrom pokrútených borovic. Medzi kríkmi vresu sa zo zeme tlačili šedé balvany. K sviežemu nádychu chladu sa teraz pridala vôňa soli. Pre Marušku to bolo niečo nové, ihneď však zistila, čo to je, a nadšene vôňu vdychovala. Čajok tu bolo omnoho viac, volali ju a viedli ďalej. Pozdvihla k nim zrak, usmiala sa a zamávala bičikom. Už čoskoro možno uvidí more.

2

Ako sa ale ukázalo, onoho dopoludnia more neuviedla. Uprostred cvalu ju zastavil akýsi neznámy strašný zvuk, tenučký vysoký výkrik, ktorý sa vplietol do spokojných

zvukov vetra, kriku čajok a klusu Snežienkiných kopýtok a prenikol jej do srdca ako ostrá ihla.

Pritiahla opraty a pozorne načúvala. Srdce sa jej rozbúšilo náhlym strachom. Napravo za ponurým pásom borovíc zbadala hlbokú jamu zarastenú útesovcom a ostružinami a ten príšerný zvuk vychádzal tamodtiaľ. Niekde tam bolo zranené dieťa či zviera. Maruška váhala len chvíľu, potom prehltna strach, ktorý jej navrel v hrdle ako veľká hrča, otočila Snežienku od vytúženého mora a čo najrýchlejšie zamierila k jame za borovicami. Jej svahy boli príkre a kamenisté a tak husto porastené útesovcom, až musela zosadnúť. Nechala Snežienku pod borovicami a dolu zliezla sama. Nobles sa len pozrel na pichľavý útesovec a okamžite sa rozhodol, že tiež zostane pod borovicami. A Wrolf si jednoducho ľahol vedľa Noblesa a hlavu si položil na labky.

Marušku prekvapilo a ranilo, že Wrolf s ňou nejde, pretože si myslela, že sa o ňu bude chcieť postarať. Navyše ju to ešte viac vyľakalo. Napriek tomu šla. Predierala sa hustými krami, pričom si poškriabala tvár a dodriapala ruky. Hrozné kvílenie znelo stále bližšie. Čím hlbšie zostupovala, tým boli kríky redšie. Na samom dne jamy bol kus trávniky pokrytý prvosienkami, pripomínajúcimi zelený koberec so zlatým vzorom. Maruška by nad tou krásou najradšej zajasala, ibaže výsledný dojem kazila pasca nastražená uprostred trávniky a v tej pasci chytený zajac. Maruška nevedela, že to je zajac, pretože doposiaľ žiadneho nevidela. Považovala zvieratko za prerasteného králiky. Okamžite si spomenula na včerajší výstup medzi sirom Benjaminom a starým pastorom a na obavy, ktoré sir Benjamin vyjadroval cestou domov... Kto

tú pascu nastražil? Vzápätí to zistila. Keď sa totiž predrala medzi krami, aby úbohého zajáčika zachránila, uvidela človeka rýchlo zostupujúceho po opačnej strane svahu. Bol to vysoký, čierne odetý muž. Čierne nohavice mal zastrčené do čiernych rybárskych gumákov, čierny bol aj jeho rybársky sveter a rozstrapatená brada. V ruke niesol nebezpečne vyzerajúci kyjak a na ramene mu sedel čierny kohút. Nevidela ho úplne zreteľne, pretože od strachu mala nielen hrču v hrdle, ale priamo hmlu pred očami. Veľmi dobre vedela, že pascu sem nastražil tento muž a že zajaca zabije kyjakom... Teda ak sa k nemu nedostane prvá a nezachráni ho... Rozbehla sa. Muž ju uvidel a rozbehol sa tiež. Maruška však bola rýchlejšia, zapadla nohou do králičej nory a spadla pri jeho nohách práve vo chvíli, keď zdvíhal kyjak, aby zajaca dorazil.

„Nechajte toho králička na pokoji!“ vykrikla Maruška. Strach zrazu zmizol a nahradilo ho rozhorčenie a vášnivá láska k zajacovi. „Dajte mu pokoj. To je môj králiček! Je to môj králiček, hovorím!“

Muž sa zasmial a znovu sa s kyjakom napriahol. So zajacom mohlo byť zle, možno i s Maruškou, nebyť toho, že sa tu znenazdania objavil niekto iný.

Maruška, zmätená od strachu a stále plná lásky a hnevu, zahliadla stíhlu postavičku v hnedých šatách. Rútila sa k nim, hlava sklonená ako útoiaci baran, a vtom muž v čiernom letel k zemi. Dopadol na chrbát a vyrazil si dych. Roklinou zahlaholil smiech, veselý a bezstarostný ako kukanie kukučky, chlapčenský smiech jasný ako zvončeky, odviazaný smiech plný samolúbej škodoradosti.

„Rýchlo! Rýchlo!“ nabádal teraz rozradostenú Marušku hlas, ktorý poznala rovnako dobre ako tlkot vlastného srdca. „Podrž toho zajaca, kým uvoľním pascu. Potom uteč! Bude ich tu viac. Muži z Čiernych lesov nikdy nelovia sami. Rýchlo!“

Pribehli k pasci. Maruška uchopila chudáčika zajačika, ktorý zúfalo lapal po dychu, a vo všetkom tom zmätku zo svojho spoločníka videla len silné opálené prsty, keď obratne uvoľňoval ohavné oceľové čeluste, ktoré sa zajacovi zadraptali do zadnej nohy. Tie opálené prsty však poznala rovnako dobre ako svoje biele.

„Teraz utekaj!“ zvolal chlapec a obaja sa rozbehli. Chlapec bežal prvý, zajaca mal v náručí a hybko skákal do svahu v smere, odkiaľ prišla Maruška. Tá ho nasledovala, namáhavo dýchala a potkýnala sa v snahe nestratiť ho z očí. Dorazili až hore, kde čakali Snežienka s Noblesom. Bol tu aj Wrolf, ale neležal, stál rázne rozkročený, švihal chvostom, dunivo vrčal a planúce oči upieral do tieňov pod borovicami, kde sa skrývali tmavé postavy, vysoké a chudé ako zo zlého sna. Takmer splývali so stromami, avšak boli desivé ako tisoví jazdci na záhrade.

Maruška pochopila, prečo s ňou Wrolf nešiel dolu. Zostal hore, aby tie desivé prízraky zahnal. Vedel lepšie ako ona, ako jej najlepšie slúžiť.

„Klusaj domov!“ rozkázal chlapec. Maruška sa vyškriabala do sedla a odchádzala preč. Chlapec so zajacom v náručí bežal vedľa nej z jednej strany, Nobles z druhej... Wrolf zaostal vzadu.

Keď bol zámok už na dohľad, Snežienka spomalila do ľahkého klusu, pretože nebezpečenstvu zrejme unikli. Maruška konečne nalapala dych a zasa vzala rozum do hrsti. S úžasom a radosťou sa zadívala na chlapca vedľa seba a on sa obzrel za ňou a zasmial sa. Bol úplne rovnaký, ako keď sa jej v noci zjavil v sne. Od doby, keď sa s ňou chodil hrať do parku na námestí, sa vôbec nezmenil, iba povyrástol rovnako ako ona, takže bol stále o hlavu vyšší. Keď sa na ňu pozrel, v tmavých očiach mu veselo iskrilo. Husté gaštanové vlasy mal stále kučeravé a posledná kučierka sa mu vzadu na krku smiešne stáčala ako dračí chvost. Mal stále hrubý hnedý kabát vo farbe opadaného bukového lístia a za opotrebovaným starým klobúkom, ktorým otáčal v ruke, mal doposiaľ zastrčené dlhé zelené pero.

„Robin!“ vykrikla káravo Maruška. „Prečo si prestal chodiť do parku na námestí?“

„Na tie detské hry sme už boli pomaličky dosť starí,“ vysvetlil jej. „Skoro by ťa začali nudiť a len čo by si sa začala nudiť, už by si vo mňa viac neverila. Ľudia veria iba kým majú záujem. Bolo lepšie odísť skôr, ako sa začneš nudiť. Vedel som, že prídeš do Mesačnej doliny. Vedel som, že ťa znovu uvidím. To, čo tu musíme spolu dokázať, ťa nudiť nebude – máš moje slovo! Budeš sa báť, ale nie nudiť.“

„A čo tu budeme robiť?“ chcela hneď vedieť Maruška.

„To čoskoro zistíš,“ sľúbil jej Robin.

Maruška prehltnula svoju zvedavosť, pretože Robin odjakživa neznášal otázky. Keď sa príliš vypytovala, prosto zmizol. A ona nechcela, aby sa jej vyparil práve teraz.

3.

Spoločne zašli na dvor pred stajňami, posadili sa na múrik studne a venovali pozornosť zajačikovi. Už sa nebál a s úplnou dôverou sa privinul k Robinovi. Chlapec mu umyl zranenú nôžku vodou zo studne a obviazal mu ju Maruškinou vreckovkou natrhanou na pásiky. A urobil to tak obratne, že to zajačika zrejme vôbec nebolelo.

„Tak!“ vyhlásil Robin, keď skončil a položil zajačika Maruške do lona. „Tu máš. Je to tvoj zajac.“

„Zajac!“ zvolala Maruška. „Vidíš, a ja som si myslela, že je to iba prerastený králik!“

Robin sa zasmial. „Králiky sú fajn. Králiky sú veselí chlapíci a ako domáci miláčikovia sú zábavní. Ale zajac, to je niečo úplne iné. Zajac nie je miláčik, zajac je osobnosť. Zajace sú múdre, odvážne, vedia milovať a v žilách im prúdi krv víl. Mať zajaca za priateľa je skvelé. Nestáva sa to často, pretože majú v sebe veľa dôstojnosti a držia sa stranou. Nie sú ako králiky, ktoré sa stále pletú pod nohami. Keď ale získaš lásku zajaca, je to pre teba dobré... A ty si to dokázala.“

Maruška sa pozrela na úchvatné stvorenie, ktoré jej pokojne ležalo v lone, a zľahučka ho pohladkala po dlhých hodvábných ušiach. Keď sa na zajaca pozrela pozornejšie, videla, že porovnávať ho s králikom je temer urážka. Zajac bol mohutnejší a správval sa vznešenejšie. Mal striebrosivú hebkú a jemnú srst' a uši také veľké, že pripomínali zástavky. Napriek tomu boli krásne a elegantné, lemované obzvlášť jemným ružovým zamatom. Zajačí chvostík sa nepodobal

smiešne bielemu králičiemu brmbolčeku, bol to nádherný gejzír bielych chlupov, ktorý priťahoval pozornosť na silu a ušľachtilosť zadných nôh. Aj predné labky mal pekné, ale chýbalo im elegantné držanie ako pri zadných. Oči mal veľké, tmavé a lesklé a strieborné fúziky dvakrát dlhšie ako Nobles. A bola to samička. Nobles si zajačicu prezeral s hlbokou neľúbosťou... Bola o niečo väčšia ako on a jej krása pre neho znamenala výzvu, ktorú nemienil brať na ľahkú váhu. Prudko sa posadil na zem chrptom k zajačici a začal sa škriabať. Bola to premyslená urážka, ale ona ju jednoducho nebrala na vedomie. Očividne to bola veľmi vznešená zajačica.

„Budem jej hovoriť Vojvodkyňa,“ vyhlásila Maruška. „Vieš, Robin, zamilovala som si ju na prvý pohľad. Keď som ju uvidela v tej pasci, tak som sa rozzúrila, ako s ňou zaobchádzajú, že som sa už vôbec nebála.“

Odpoveď však nedostala. Zdvihla zrak. Robin zmizol, hoci sa ho, ak si dobre pamätala, na nič nespýtala. Aj keď ju to trochu rozladilo, nehnevla sa, pretože vedela, že sa zasa vráti... Musia predsa spolu niečo vykonať...

Odovzdala Snežienku Kozlíkovi, ktorý sa práve objavil a šklábil sa od ucha k uchu, a s Vojvodkyňou v náručí a Noblesom za päťami sa vydala cez záhradu k predným dverám. Na prahu stál sir Benjamin a bafkal z dlhej hlinenej fajky. Stôl v sále bol prestretý na raňajky, oheň jasne horel a pred krbom ležal Wrolf a spal.

„Keď sa vrátil bez teba, trochu som sa bál,“ poznamenal sir Benjamin.

„Vrátili sme sa každý sám,“ vysvetľovala Maruška. „Narazili sme na pytliakov. Wrolf tam zostal, aby ich zahnal, a ja

som prišla s Vojvodkyňou, zajačicou, ktorú sme pred nimi zachránili.“

O Robinovi Maruška nepovedala ani slovko. Bola rozhodnutá nezmeniť sa o ňom pred žiadnym dospelým. Len by jej povedali, že si ho vymyslela.

Pri zmienke o pytliakoch sa sir Benjamin zatváril ustarostene, ale nič na to nepovedal. Zadával sa na Vojvodkyňu a Vojvodkyňa sa dívala naňho.

„Vojvodkyňa neskončí v paštété,“ vyhlásila Maruška rázne. „Je to moja priateľka a nikdy nebude zjedená. Ješť králiky je už dosť zlé, ale ješť zajace je zločin.“

„Moja milá,“ povedal jej sir Benjamin, „zajace jem zriedkakedy a ak áno, nepodáva sa ako paštéta, ale dusený na portskom – mojom najlepšom portskom víne – čo je kráľovský spôsob prípravy, ako sa patrí na také vznešené zviera.“

„Vojvodkyňu dusiť nebudete,“ oznámila mu Maruška.

„Moja milá, dusiť Vojvodkyňu by mi ani vo sne nenapadlo,“ uistil ju sir Benjamin skutočne veľmi pokorne. A úcta, s ktorou hľadel na Vojvodkyňu, sa vyrovnala len úcte, s akou sa teraz pozeral na Marušku. Uvedomil si, že jeho mladá chovanica nebude potrebovať prílišný dohľad. Skôr bude ona dozerať naňho.